

Fra Videnskabernes Academie i St. Petersburg.

Memoires de l'Academie Imperiale des sciences de Saint-Petersbourg 6eme Serie. Sciences mathematiques et physiques. Tome V. 5—6 Livraison. St. Petersburg 1853.

Fra Società Imperiale des naturalistes de Moscou.

Buletin de la Società Imperiale des naturalistes de Moscou. Annee 1852 III & IV Moscou 1852. Annee 1853 I & II Moscou 1853.

Fra Dr. Th. Cantor i Calcutta.

Descriptions of two species of indian eels.

Fra Academiet i Haarlem.

Naturkundige Verhandelingen van de Hollandsche Maatschappy der Vestenschappen te Haarlem. Tweede Verzameling 5 Deel 2 St k. Leiden 1849. 6 Deel. Leiden 1850.

Mødet den 7de April.

Etatsraad, Professor *Eschricht* gjorde en Meddelelse om Opdagelsen af Idiотиens Helbredelighed.

Idiotien — eller, som den tidligere almindelig kaldtes, Idiotismen — er af alle Sindssygdomme maaskee den, man for en 15—16 Aar tilbage allermindst gjorde sig Haab om at lære at helbrede. Under Idiotie forstaaes nemlig en medf dt eller i den tidligste Levealder opstaaet Aandsslövhed, forenet med en Mangel paa activ Sandsning, der r ber sig i  inenes vilde Bevægelser eller døde Stirren, og en vis Mangel paa Herredømme over Musklerne, hvorved Bevægelserne ofte indskrænke sig til eensformige, vedholdende Svingninger af een eller anden

Legemsdeel. Idioten har i Reglen kun Sands for Tilfredsstillelsen af sit legemlige Behov, skjönt ofte med en vis Forkjærlighed for enkelte Farver eller andre physiske Egenskaber af de ydre Gjenstande, undertiden for deres symmetriske Ordning, ikke sjelden for Musik; i hvert Fald synes for ham alt Samqvem afskaaret med det intelligente og moralske Liv, og med Rette har man betegnet den typiske Idiot som et Individ, der Intet veed, Intet kan og Intet vil. Et saadant Individ, ja endog ethvert Individ, der kun nogenlunde svarer til denne Typus, var det vel ganske naturligt at man forud antog for ikke alene ikke at egne sig til Helbredelse, men end ikke til nogen Opdragelse, beregnet paa Fornuftvæseners Uddannelse til nyttige Medlemmer af Samfundet.

I Löbet af dette Aarhundrede har man imidlertid lidt efter lidt opdaget, at Idioterne virkelig kunne opdrages saaledes, i mange Tilfælde endog tilstrækkelig for at kunne kaldes helbredede, og denne Opdagelse, hvorved Tusinder af Börn, istedfor at henleve i den meest hjælpelöse og usle Tilstand, kunne vækkes til en sædelig og gavnlig Tilværelse, fortjener ei blot Physiologernes, Lægernes, Pædagogernes og Regjeringernes fulde Opmærksomhed, men ogsaa Psychologernes, forsaavidt den kaster et nyt Lys paa Sjælelivet.

Det første Skridt til Opdagelsen skete, og maatte vel skee ved en Hændelse, eftersom neppe Nogen med Forsæt vilde have paataget sig det Hverv at opdrage en anerkjendt Idiot. I en Skov i det sydvestlige Frankrig traf man i Aaret 1800 en Dreng, 11—12 Aar gammel, nøgen, med vildtrullende Öine, undvigende sine Forfölgere ved at krybe op i et Træ, udstödende vilde Skrig, men aldeles ude af Stand til at forstaae Tiltalen eller at gjöre sig forstaaelig ved Ord. Under Navn af „*le sauvage de l'Abeyron*“ bragtes han til Paris og vakte her en ganske overordentlig Opsigt. Kun een Mand synes at have fattet hans egentlige Tilstand. Det var den udmærkede Læge *Pinel*, der erklærede ham for at være, hvad nu Alle ere

enige om at han var, nemlig en forvildet eller forladt Idiot. Men den allerede almindelig udbredte Mening, at han var en „Vild“, beholdt Overhaand ikke blot hos Menigmand, men selv hos de Dannede og Lærde i Frankrig. Den Vilde fra Aveyron blev, ligesom tidligere hans Aandsbeslægtede Peter fra Hameln, udkaaret til at tjene som et Mönsterbillede for Menneskets gradvise Udvikling og overantvordedes af Indenrigsministeren *Champagny* til den dengang kun 26 Aar gamle men allerede beröimte Læge ved Pariser Dövstummeinstutet, *Itard*, for af ham at opdrages i dette Öiemed. *Itard* deelte den almindelige Mening, at han havde en Vild for sig, en Typus paa Mennesket i dets Urtilstand; han deelte fremdeles den dengang herskende Anskuelse, efter *Locke* og *Condillac*, at Ideerne vækkes gennem Sandserne, og alle hans Bestræbelser gik derfor ud paa at uddanne disse hos sin nye Elev. Saaledes blev *Itard*, uden at vide det, Opdageren af den vigtige Sætning, at Idiotens Mangel af Sandersredskabernes vilkaarlige Benyttelse staaer til at hæve. Efter 4—5 Aars vedholdende Anstrengelse var det omsider lykket ham at lære denne „Vilde fra Aveyron“, eller *Victor*, som han nu kaldtes, at fæste Blikket, at skjelne Farver og Former, fatte enkelte Ords Betydning, at holde sig reenlig, og overhovedet i det Ydre nogenlunde at opføre sig som et dannet Menneske.

Da *Itard* var kommet saa vidt (1807), modtog han Regjeringens og Akademiets fulde Anerkjendelse for sine Bestræbelser; men den almindelige Interesse for det paagjeldende Individ var alt længe forsvundet, og hele Sagen syntes at skulle gaae ind under den uoverseelige Række Begivenheder, der Uge for Uge, Dag for Dag fortrænge hinanden i Pariser-Publikums Gunst, da omsider efter Forløb af et fjerdedeel Aarhundrede en Mand har fattet Betydningen af den her vundne Erfaring. Denne Mands Navn er *Séguin*. Uden at beskæftige sig med Lægevidenskaben i Almindelighed, har han studeret hos *Itard* og *Esquirol*, og helliget sit Liv til Sindssyges Behandling. At

den saakaldte Wilde havde været en Idiot, var ham tilstrækkelig klart. At han desuagtet havde været Herre over sine Muskelbevægelser i Almindelighed, syntes meer eller mindre at maatte tilskrives den Övelse, hans vilde Liv havde medført. At han under *Itards* Ledning ogsaa havde vundet Herredømmet over sine Sandseredskaber, ved Pleie og god Behandling var bleven vænnet til Reenlighed og Orden, var for *Séguin* Borgen for, at Saadant maatte kunne opnaaes hos Idioter i Almindelighed. Han sammenlignede nu den Tilstand, hvori denne Idiot var bragt ved den *Itardske* Behandling, med den, hvortil de idiote Börn dömmes ved at hensættes i Paris' Daareanstalter, for der at bespises og rögtes til Nödtörft, iövrigt overladte til dem selv, uden al Opdragelse, uden andet Exempel for Öie end det af andre Idioter eller Afsindige, og den Tanke paa-trængte sig ham, at maaskee alle disse Ulykkelige med deres vilde, dyriske Fagter og Lader, deres stygge Griin og Hyl, deres Ureenlighed og deres hele frastödende Væsen, ved en anden Pleie, ved en anden Opdragelse og andre Exempler for Öie vilde kunne blive lige ordentlige, lige reenlige, lige — eller maaskee endnu langt mere — skikkede til Omgang med deres Medmennesker.

Han besluttede da i Begyndelsen af 1838, at underkaste et af disse i Bicêtre hensatte idiote Börn en speciel Behandling, — og Prövens Udfald egnede sig heelt vel til at opflamme hans Iver til Begeistring. Den 18de August 1839 fik han af Anstaltens Overlæger *Esquirol* og *Guersant* det Vidnesbyrd, at det var lykket ham i Löbet af 18 Maaneder at lære „et Barn, der var næsten stumt og ved den ringe Udvikling af sine intellectuelle og moralske Evner *lignede* en Idiot, at gjøre Brug af sine Sandser, at huske, sammenligne, tale, skrive, regne osv“. Med Rette bemærker *Séguin*, at naar disse Læger ikke tiltroe sig at kalde Barnet, da det toges i Behandling, idiot, men kun idiotlignende, skjöndt de selv indrömme, at det först under Behandlingen lærte at gjøre Brug af sine Sandser, at huske,

sammenligne o. s. v., saa vise de derved kun, til hvilken Grad de have været forudindtagne imod Idiотиens Opdragelighed, end sige Helbredelighed.

Imidlertid fortsatte *Séguin* sine Bestræbelser. 3 Aar efter (12te October 1842) see vi *Orfila*, som Ordförer for en Commission til Undersögelse af *Séguins* Methode, indberette til Administrationsraadet for Pariser-Hospitalerne, at det var lykket denne Mand at bibringe de idiote Börn Sands for Orden og Regelmæssighed, Lydighed, Disciplin, at vænne dem til Arbeide, skaffe dem Kundskaber i Læsning, Skrivning og Regning; ved Legemsövelser at forbedre deres Helbred og ved en moralsk Opdragelse at udvikle deres Aandsevner. *Séguin* offentliggjorde 1838, 1841 og 1843 sin Methode og dens Resultater i særskilte Afhandlinger, og da een af disse indsendtes til det franske Videnskabernes Akademie, afgav en Comitee, bestaaende af *Serres*, *Flourens* og *Pariset*, den sidstnævnte som Affatter, en höist smigrende Beretning, der bifaldtes i Akademiets Möde den 11te Dcbr. 1843.

Idioternes Opdragelse var nu anerkjendt for udförlig. Udenfor Frankrig paabegyndtes den först af Dr. *Guggenbühl* i Schweiz, dog fornemmelig for de idiote Kretinere; senere er den bleven indfört i Belgien af *Crommelinck*, i Berlin af Dr. *Saegert* og endelig i Highgate ved London og i Colchester, overalt med samme Held. Ingen Tvivl kan mere finde Sted, at jo Idioternes Opdragelse fra nu af maa henregnes til de Foranstaltninger, der höre til Organisationen af en civiliseret Stat.

I Danmark findes over 2000 slige Individider. Endnu for Öieblikket leve de alle i den ynkeligste Forfatning, hver for sig til Qual for en Familie eller til Byrde for en Commune, og den Tanke, at alle disse Individiders Tilstand kunde have været i höi Grad forbedret, de Flestes endog i den Grad, at de kunde være blevne dannede til nyttige Medlemmer af Samfundet, maa, tidligere eller sildigere, vække Medborgere og Regjering til at

gjøre for kommende Slægter, hvad vore Forgængere ikke vidste, at de kunde have gjort for den nærværende.

Dog var det ikke dette praktiske Hensyn, der her egnede sig at komme til nærmere Omtale. Det var kun fra den physiologisk-psychologiske Side at Opdagelsen af Idiотиens Helbredelighed meentes at fortjene Selskabets Opmærksomhed. Professor *Eschricht* har ved et kort Ophold i Berlin i Januar 1853 havt Leilighed til at besøge det derværende Idiotinstitut, som Dr. *Saegert* har paataget sig at bestyre i Forbindelse med det hosliggende Dövstummeinstitut. Ved at betræde Anstalten deelte han endnu nogle Tvivl og Betæneligheder, der fra flere Sider ere blevne reiste mod Hensigtsmæssigheden af deslige Anstalter i Almindelighed; men han traadte ud af den med den Overbeviisning, at de ere aldeles ugrundede.

En Betænelighed, der meget hyppigt høres udtalt, er den, om Idioterne (og de Fjollede i Almindelighed) ved at vækkes til Bevidsthed, ikke tillige vækkes til at erkjende og føle deres ulykkelige Tilstand; thi indrømmes maa det i hvert Fald, at selv den meest heldigt opdragne og oplærte Idiot dog altid kun vil staae som et af Naturen stedmoderlig begavet Individ blandt sine Medmennesker. Hvis imidlertid Aasynet og Blikket hos Idioten ligesaavel som hos den Fornuftige, og fornemmelig altid i den barnlige Alder, er et Speil for den indre Sjæletilstand, saa maa Enhver, der kun har seet Idioter i Daareanstalterne eller i nogensomhelst Stilling, hvor ingen særlig Opdragelse vorder dem til Deel, strax ved det første Indblik i den Saegertske Anstalt overbevises om, at denne Betænelighed er ugrundet. Istedetfor de vilde Fagter og det dyriske Griin, der ofte synes at udtrykke Fortvivlelse, eller det sløve Ansigt, der vidner om en glædesløs Tilværelse, træder os her ganske almindeligen snarere en barnlig Eenfoldighed imøde, hyppigen, navnlig hvor flere Börn færdes sammen, med et Smil, der tyder paa indre Tilfredshed. Hvorledes et saa glædeligt Resultat har kunnet opnaaes, vil den mere Erfarne let forudsee.

Selv i den dybeste Idiotie har Individet et Skjön af den meer eller mindre kjærlige eller ukjærlige Behandling, den Opmærksomhed eller den Ligegyldighed, der ydes det. Smil eller Graad, en tilfreds eller trist Ro fremkaldes alt derefter ogsaa i Idiotens Aasyn. Grunden til den Forskjel, der viser sig i Miner og Lader hos Dr. *Saegerts* Elever og hos de Idioter, der ere opbevarede i de almindelige Daareanstalter eller sættes i Kost hos Private, fatter man da let ligger i den væsentlig forskjellige Aand, der gaaer igjennem hines og dissers Behandling. „Alt skeer hos os med det Gode, et eneste haardt Ord kan forspilde os Ugers eller Maaneders Arbeide”, sagde Dr. *Saegert*, henvendende sig til Prof. *Eschricht*, da en lille Idiots Hænder i hans Nærværelse forsyndede sig grovelig mod Disciplinen og derefter med kjærlige Ord paa mildeste Maade førtes paa rette Veie. Veed man først, at Idioten maaskee aldrig mangler Bevidstheden om sin Tilværelse, at han saagodt som noget andet Barn föler Trang til kjærlig og omhyggelig Behandling, og veed man dernæst, at Idiotens Opdragelse ikke alene kan, men maa skee under uafbrudt mild og kjærlig Opmærksomhed (en Erfaring, som allerede *Itard* gjorde ved sin Elev); har man blot skjænket de forsönte og de opdragne Idioter et eneste sammenlignende Öickast, og veed man endelig, hvor langt fra den indre Tilfredshed i Reglen staaer i Forhold til den aandelige Begavelse, saa vil man erkjende, at man, ved at unddrage Idioten en hensigtsmæssig Opdragelse af Hensyn til hans eget Velvære, vilde begaae det störst mulige Misgreb.

En anden endnu bestandig meget udbredt Tvivl er den, om de sande Idioter virkelig kunne bringes videre, end til at bruge derer Sandse- og Bevægelsesredskaber, at holde sig reenlige, vise sig lydige og derhos maaskee udöve en eller anden mekanisk Færdighed. At det kan lykkes at bringe dem *saa* vidt, vil man formodentlig ikke drage i Tvivl, eftersom jo selv mange Dyr kunne bringes derhen ved Afrettelse, og man vil maaskee indrömme, at derved allerede er vundet meget; men at

det skulde kunne lykkes at bringe dem videre, antager man for en Illusion, da det synes at modstride den almindelig anerkjendte Forestilling om Idiotien, at den er begrundet paa en saa dybt indgribende Feil i Hjernebygningen, at Aandssløvheden endog udpræger sig i Öinenes og Musklernes hensigtsløse Bevægelser. *Séguin* har rigtignok paastaaet, at hos Idioterne lader sig eftervise Spor til endog samtlige Aandsevner. Han har beraabt sig paa, at Idioten dog bliver behageligt eller ubehageligt paavirket af Varme og Kulde, af Musik og skurrende Lyd, har Forkjærlighed for visse Gjenstande og visse Bevægelser — ofte unægtelig efter et høist besynderligt Udvalg, men tildeels dog i Overeensstemmelse med sit legemlige Behov, at han skjønner, paaskjønner og tildeels efterligner den kjærlige og ukjærlige Behandling, undertiden viser en høi Grad af Halsstarrighed, at han altsaa i Grunden virkelig erkjender vælger, husker; — men man maa indrømme, at alle disse Yttringer af en titstedeværende Bevidsthed dog neppe ere andre, end saadanne, som ogsaa vise sig hos Dyrene i Almindelighed. Naar man nu dog seer hen til *Séguins* Angivelse, at han i Löbet af 18 Maaneder har lært en Idiot at tale, læse, skrive, regne o. s. v., og veed, at lignende Angivelser ere skete mange Gange senere fra flere Sider, saa maa man, saalænge man holder fast paa de nysnævnte Anskuelser, enten antage, at selv disse tillærte Færdigheder kun have været en aandelig „Dressur“ uden al indre Betydning, eller formode, at man i alle disse Tilfælde dog kun har havt — som *Esquirol* og *Guersant* yttrede om *Séguins* Patient — med idiot-lignende Individuer at gjøre.

Professor *Eschricht* tilstod, at han navnlig ikke havde været fri for denne Tvivl, da han traadte ind i den Saegertske Anstalt, men at han, ved at föres fra de lavere Klasser til de höiere, tydelig nok havde overbeviist sig om de idiote Börns aandelige Udvikling jevnside med den legemlige, overbeviist sig om at de ikke alene kunne lære at tale, skrive og regne,

men at svare fornuftigt, om end altid noget besværligt, paa forelagte Spørgsmaal. Han havde hørt Enkelte i den överste Klasse bestaae en Pröve i de almindelige Skolevidenskaber maaskee nok saa godt, som Eleverne i en sædvanlig Borgerskoles Afgangsklasse. Legemsbevægelserne vare i det Hele taget endnu noget langsomme, hos mange lidt keitede, men dog ikke i den Grad, at derved skjönnedes at kunne opstaae nogen væsentlig Hindring for Oplærelsen til et eller andet Haandværk. Der var saaledes ingen Tvivl bleven tilbage hos Professor *Eschricht*, at jo Idioterne maaskee endog i de fleste Tilfælde kunne dannes tilstrækkeligt for at optræde som berettigede Medlemmer af Borgersamfundet, og at Idiotopdragelsen i det Hele er grundforskjellig fra den Afrettelse, der kan anvendes paa Dyrene. Han meente endog, at Idiotopdragelsens Resultat med fuld Ret fortjente Navn af en Helbredelse. Idiotien er nemlig Aandsslövhed (Imbecillitet) forenet med en Mangel paa activ Sandseevne og paa fri Raadighed over de normalt vilkaarlige Muskler; men ved Idiotopdragelsen hæves disse sidstnævnte Mangler i alle Tilfælde meer eller mindre, i nogle maaskee aldeles, og samtidig mindskes Aandsslövheden ofte i den Grad, at hvad deraf endnu bliver tilbage ene og alene synes at kunne tilskrives det ubenyttede Forløb af de for Aandsudviklingen saa vigtige første Barndomsaar.

Naar man tidligere har tænkt sig Idiotens Mangel paa activ Sandseevne og paa fri Raadighed over de vilkaarlige Muskler som en Følge af Aandsslövheden, saa föres man ved disse Erfaringer snarere omvendt til at slutte, at denne er en Følge af hiin, og unægtelig er det höist antageligt, at et Individ, der ved et indskrænket Herredömmе over sine Sandser og Muskler forbliver ubekjendt med endog de allersimpleste ydre Forhold, derved alene kan blive slöv i Aanden. Hvis det imidlertid har været urigtigt at forklare Idiotens manglende Sandse- og Bevægelsesevne af hans Aandsslövhed alene — en Forklaring, der allerede ligger gjendrevet deri, at Aandsslövhed ofte bestaer

i meget høi Grad uden disse Mangler, hvilken Tilstand, betegnes med Navnet *Imbecillitet* — saa vilde det ikke være mindre urigtigt, i alle Tilfælde at forklare Idiotens hele Tilstand ad den omvendte Vei. Det er klart, at *Aandssløvheden og at den mangelfulde Sandse- og Bevægelsesevne hver for sig ere begrundede paa Feil i særskilte Afdelinger af Hjernebygningen*. Hiin saavel som denne kan oprindeligt bestaae for sig alene, men ikke mindre hyppigt begge bestaae samtidigt. Ligger den medfødte Feil alene i selve Aandsevnernes særegne Organer, da er *Imbecilliteten* givet; ligger den saavel i dem som i de Ledningsveie, hvorved Bevidsthed og Vilkaarlighed knyttes til Sandse- og Bevægelsesnerverne, da opstaaer hvad *Séguin* kalder „den profunde Idiotie“; ligger den alene i disse Ledningsveie, da have vi den Tilstand, der af *Séguin* adskilles som „den superficielle Idiotie“.

I hver af de Hjerneafdelinger, hvortil her sigtes, kan Feilen være meer eller mindre udbredt, hvilket giver sig tilkjende derved, at Idioten undertiden endnu enten kan have bevaret enkelte Evner, saasom Sands for Musik, for Orden og Symmetrie (givende sig tilkjende f. Ex. i en haardnakken Tilböielighed til at paavirkes ligelig paa begge Sider af Legemet) — eller, hvad der er endnu langt hyppigere, kan have en enkelt ydre Sands udviklet i en endog høi Grad, navnlig enten Lugten eller Følelsen (givende sig tilkjende i Tilböielighed til at undersøge alle Gjenstande ved at lugte til dem, eller ved en sygelig Følsomhed især paa enkelte Steder af Legemets Overflade), ligesom endelig ogsaa Herredømmet over Musklerne kan være bevaret endog ved en i det Hele taget profund Idiotie (som f. Ex. hos Itards Elev.)

Idiotopdragelsen kan i sine første Stadier kaldes en Afrettelse, navnlig medens den indskrænker sig til at fæste Blikket, idet man søger ligesom at fange det ved sit eget faste Blik, eller til at tømme de vilde, meningsløse Bevægelser ved at anvende et vist Vold og styre dem i en Retning, hvorved

de bevirke et synligt Resultat (f. Ex. ved at benytte en svingende Bevægelse af Haanden til at vinde Garn), eller ved at vænne Idioten til Reenlighed ved ufortrødent at holde ham reenlig; — men i Grunden kan hvert Barns første Opdragelse kaldes en Afrettelse, navnlig medens det lærer at gaae, at tale, at fatte Skeen med Hænderne og medens det vænnes til Reenlighed. *Forskjellen paa Barnets Opdragelse og Dyrets Afrettelse ligger kun deri, at Barnet lidt efter lidt fatter Betydningen af det Tillærte, Dyret ikke, og det store Spørgsmaal, af hvis Besvarelse det afhænger, om Idioten nærmest ligner et Dyr eller et spædt Barn (om hvilket det ogsaa kan siges, at det endnu Intet veed, Intet kan og Intet vil), er det Spørgsmaal, om Idioten ved at lære et nyt Brug af sine Lemmer, eller ved at lære at efterligne de tiltalte Ord o. s. v., tillige lærer og fatter Betydningen deraf.* Dette store Spørgsmaal maa det indrømmes, at man tidligere har været alt for tilbøielig at besvare benægtende. Deraf de atter og atter gjentagne Benævnelser af Idiotens Tilstand som en „dyrisk“, og deraf den endnu bestandig fremherskende Tvivl om hans Opdragelighed til et „intelligent Væsen“.

Har man først lært den superficielle Idioties egentlige Aarsag at kjende; veed man først at den er begrundet, ikke just paa Feil i selve Aandsevnernes særegne Organer, men meget mere paa Feil i de Ledningsveie, hvorved disse Organer sættes i Forbindelse med Sandse- og Bevægelsesnerverne, og veed man, at saadanne Feil kunne hæves ved Opdragelse og Övelse, saa vil man med Hensyn til de Individer, der kun lide af superficial Idiotie, lettelig frafalde hver saadan Tvivl. Holde vi os til den Definition af et Menneske: „et Fornuftvæsen, be-
tjent af Organer“, saa maae vi indrømme, at det, der mangler et saadant Individ i Berettigelsen til at optages under denne Definition, ikke ligger i dens første og væsentlige Deel, men kun i den anden, uvæsentlige, — og at ved Feilens Fjernelse Berettigelsen bliver fuldstændig.

Vanskeligere turde det være at hævde Berettigelsen for dem, der lide af den profunde Idiotie, ligesom og for de Fjollede i Almindelighed. Her ligger Feilen i selve de aandelige Evners særegne Organer. Man tænker sig da almindeligviis de aandelige Evner selv at mangle, ugjenkaldeligt at mangle, og Individet dermed udelukket fra Begrebet Fornuftvæsen, henskudt i de fornuftløse Dyrs vidtomfattende Rige. Mod denne Anskuelse maae imidlertid gjøres følgende Bemærkninger.

Först og fremmest maa bemærkes, at det neppe kan forsvares, i noget Tilfælde at stille et Menneske, der er berövet Fornuftens Brug, i Lighed med et Dyr. Manglen af Fornuft er hos Mennesket en abnorm Mangel, og ved en saadan kommer en Organisme aldrig i Lighed med en Organisme af en anden Art, for hvem samme Mangel er normal; thi en Evnes normale Mangel forudsætter Evnens Undværlighed, medfører intet Savn, — omvendt ved den abnorme Mangel. Dyret mangler Fornuften, men har faaet Evner, ved hvilke det ligesaa fuldkomment opnaaer sin Bestemmelse, som Mennesket ved Fornuftens Brug opnaaer sin. I hvor höi en Grad et menneskeligt Individ end kan mangle Fornuftens Brug, vil det dog i en nok saa höi Grad, eller i en endnu langt höiere, mangle de Evner, som Dyrene have faaet til Gjengjeld. Det aandeligt og legemligt karske Menneske forholder sig forsaa vidt lig Dyrene, at han, ligesom de, formaaer at hævde sin timelige Selvstændighed; Idioten og den Fjollede staae i den Henseende i Modsetning til dem begge. De kunne ved deres Mangel paa Fornuft sammenlignes med det *idiote* eller *fjollede* Dyr som saadant, det vil sige med det Dyr, som ved en Feil i Hjernebygningen er berövet Brugen af de Evner, der hos Dyret træde i de menneskelige Aandsevners Sted.

Medens al Sammenligning maa ansees for mislig mellem Idioten og det karske Dyr, er Sammenligningen mellem ham og det karske Menneske fuldkommen berettiget. Hvor dybt end Sygdommen har grebet ind i de aandelige Evners særegne Or-

ganer, hvor svagt et Spor af disse Evner end er at paavise, vist bliver det i hvert Fald, at saafremt Sygdommen meer eller mindre lader sig have, vil det altid være netop de for Mennesket egne Aandsevner, der træde frem i samme Forhold. Erfaringen har viist, at næsten alle Idioter kunne lære meer eller mindre at tale, og at, om end deres Sprog skulde indskrænke sig til Brugen af ganske enkelte Ord, disse da ingenlunde anvendes ifleng, altsaa idetmindste tildeels forstaaes, — Noget, hvortil Dyret er aldeles uskikket. Erfaringen taler fremdeles for, at vistnok alle Idioter kunne lære eet eller andet mekanisk Arbeide, og at de, hvor ubetydeligt dette end monne være, dog derved vise en vis Lyst og Skjøsomhed, der ikke kan ventes af et Dyr ved de det unaturligen til lærte Konstfærdigheder.

Idiotens Opdragelse er altsaa ingen „Dressur“ liig Dyrenes; den er *en Kuur af en tilstedeværende Sygdom*. Spørgsmaalet kan endnu kun være, hvorvidt en saadan Kuur tör antages udförlig ved den profunde Idiotie og ved medfödt Imbecillitet eller Fjollethed overhovedet, det vil sige ved en medfödt Feil i selve Aandsevnernes særlige Organer.

Forhaabningerne maatte i denne Henseende stille sig som yderst svage, saalænge man sluttede fra det ringe Held, hvormed sunde men svagt begavede Börns Opdragelse eller hvormed ældre Sindssyges Kuur hidtil er blevet lönnet, og man begriber, at selv de meest erfarne Læger, saasom *Esquirol* og *Guersant* længe ikke vilde troe paa Udfaldet af *Seguins* förste Forsög med Idiotopdragelsen. I hvilken Grad Sandsningens Opväkkelse kan virke ind paa Aandsevnernes, dissers kan virke ind paa Hjernebygningens Uddannelse, derom har man först kunnet faae en Forestilling ved omsider at begynde Idiotopdragelsen i den tidligere Barnealder. Ved Legemet's fuldendte Växt har ogsaa Hjernen og Hjerneskillen antaget den Störrelse og den Form, som fra den Tid af er Individet forundt at opnaae. För den Tid derimod, og desto mere jo

længere tilbage i Barnealderen, viser Hjernen sig i høi Grad modtagelig for en yderligere Udvikling. Saaledes den sunde Hjerne, men saaledes i en endnu langt høiere Grad den syge. Thi alle Organer stræbe, og fornemmelig saaledes i den spædere Alder, at naae op til det dem normalt bestemte Omfang, den dem normalt bestemte Form og Bygning. Dette viser sig i den Grad under Idiotopdragelsen, at *Séguin* under en særdeles heldig Behandling af et idiot Pigebarn, hvorved han i Löbet af 18 Maaneder lærte det at see, höre, tale, læse, skrive, regne o. s. v., samtidig saae Hovedskallens Omfang voxe fra 45 til 49 Centimeter; og denne Iagttagelse er saa langt fra at være en enkeltstaaende, at tvertimod Dr. *Saegert* ganske almindeligen har gjort lignende Iagttagelser paa sine Elever. Ved at sammenligne dem i de nederste Klasser med dem i de høiere, bliver man let opmærksom paa, hvorledes i samme Forhold, som deres hele Legeme vinder i Holdning og deres Miner i Udtryksfuldhed, deres Hoveder tillige vinde i Omfang og Form.

Ligesom den hele Række under Idiotopdragelsen vundne Erfaringer vidner om, at selv i den fra Födslen misdannede Hjerne boer en med Fornuft begavet Bevidsthed, saaledes, meente Prof. *Eschricht*, vidne de sidstnævnte fremfor nogen anden hidtil vunden Erfaring, om den mægtige Indflydelse, det aandelige Liv ved at vækkes og næres udöver paa dets legemlige Organer. Skulde hiint saavel som dette end længe tildeels have været kjendt, vist var det dog, meente han, at man aldrig för har vovet, derpaa at begrunde Haabet om Idioternes Opdragelighed og Helbredelighed. At et saadant Haab praktisk er bragt i Opfyldelse, maatte derfor med fuld Ret fortjene Navn af en *Opdagelse*.